HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

וא״ל רבי יוסי קאי כותיך דאמר מכאן ולהבא מטמא והא רבי יוסי למפרע הוא דאמר מאי למפרע מדרבנן ורבי יוסי מכדי סבר א)מקצת היום ככולו זבה גמורה דמייתא קרבן היכי משכחת לה כיון דחזיא בפלגיה דיומא אידך פלגיה דיומא סליק לה לשימור אב״א דקא שפעה תלתא תלתא (א) יומי בהדי הדדי ואב״א דחזיא תלתא יומי סמוך לשקיעת החמה דלא הואי שהות (ב) דסליק ליה למניינא:

הדרן עלך הריני נזיר

מי ג)א שאמר הריני נזיר מגלח יום שלשים ואחד ואם גילח ליום שלשים יצא הריני נזיר שלשים יום אם גילח ליום שלשים לא יצא ג)מי ב שנזר שתי נזירות מגלח את הראשונה יום שלשים ואחד ואת השניה יום ששים ואחד ד)ואם גילח את הראשונה יום שלשים מגלח את השניה יום ששים ואם גילח יום ששים חסר אחד יצא וזו עדות העיד רבי פפיים על מי ה)שנזר שתי נזירות שאם גילח את הראשונה יום שלשים מגלח את השניה (ג) ליום ששים ואם גילח ליום ששים חסר אחד יצא שיום של שלשים עולה לו מן המנין מי שאמר הריני ו)נזיר ג נטמא יום שלשים סותר את הכל רבי אליעזר אומר אינו סותר אלא שבעה הריני נזיר שלשים יום נטמא יום שלשים סותר את הכל הריני נזיר ז)מאה יום נטמא יום מאה סותר את הכל ר״א אומר אינו סותר אלא שלשים נטמא יום מאה ואחד ד סותר שלשים יום רבי אליעזר אומר אינו סותר אלא שבעה: **גמ׳** מי שאמר הריני נזיר ונטמא יום שלשים סותר את הכל רבי אליעזר אומר אינו סותר אלא שבעה

רבי יוסי קאי כותיך: **ורבי יוסי מכדי סבר מקצת היום ככולו.** דכל הני דקא משנינן לעיל דמכאן ולהבא מטמא שינויי דחיקי נינהו ומיהו שמעתין איתא כרב: **זבה גמורה.** דבעינן ג׳ ימים רצופים כדאמר א]מי תלה הכתוב את הזבה בימים היכי משכחת לה: (ד) **והא כיון דחזיא בפלגיה דיומא.** ביום שני מחצות ואילך אידך פלגא דמבקר עד חצות עולה לה לשימור כאילו נשמר יום אחד בטהרה והוה לה הפסק: ע״א א] **ור׳ יוסי מכדי.** שומרת יום כנגד יום ב]כיון דקאמר דטעמא הוי משום דמקצת היום ככולו ג]. וכך שמענו כאן מפ״י המור״ה ב] אבל בכילד צולין במסכת פסחים [פא.] שמעינן דמכאן ולהבא קמיבעיא לן דלר׳ יוסי זבה גמורה היכי משכחת לה ולא מפ״י המור״ה: **איבעית אימא בשופעת.** כל ד]היום [תלתא יומי] בהדי הדדי: **ואיבעית אימא.** שלשה יומי בין השמשות סמוך לשקיעת החמה דכי ראתה בשבת אחר שקיעת החמה הוי טמאה כל יום ראשון וכי חזרה וראתה ביום ראשון שנית סמוך לשקיעת החמה הויא טמאה כל יום שני וכן שלישי דלא הויא שהות דטהרה ביני וביני כלל ולא הוי סליק למניינא דשומרת יום כנגד יום דהא לא הואי שהות:

הדרן עלך הריני נזיר

מי שאמר הריני נזיר מגלח יום שלשים ואחד. לרב מתנא כדאית ליה ה]דאנזירות סתם קאי ואין נזירות פחות מל׳ יום ולבר פדא כדאית ליה דמוקי לה (ה) כגון דנעשה כאומר שלימים וכולה מתני׳ ו]הכי מפורש בפ״ק [ה:] לרב מתנא כדאית ליה ולבר פדא כדאית ליה: **גמ׳ ר״א אומר אינו סותר אלא שבעה.** כדי שיביא קרבנו בטהרה וכדפרשינן בפרק קמא [ו:] לבר פדא כדאית ליה

דקסבר

זבה גמורה היכי משכחת לה. דמכאן ולהבא מטמינן לה וכל יומא טומאה באפי נפשה היא וכיון דחזיא היא1 בפלגא דיומא אידך פלגא דיומא הוא2 קא סליק לה לשימור ואע״פ שלא טבלה בינתים ג]מכי3 ראתה ביום י״א וביום י״ג וביום ט״ו דלא הויא זבה ואע״ג שלא טבלה בינתים דבעינן שתראה ג׳ ימים רצופים: הלשון ק״ק אמאי קאמר אידך פלגא דיומא דבקיצור הוה מצי למימר אידך יומא סליק ליה שימור ובדוחק יש לפרש ד] ראתה י״א דכיון דחזיא ביום ב׳ בפלגא דיומא אידך פלגא דיומא שהיה לפני שראתה סליק ליה שימור וקשה ואמאי לא משכחת לה דרואה שלשה לילות דהשתא היא טמאה בתחילת היום ופי׳ בקונטרס בכילד צולין (פסחים דף פא.) לפי הדברים למ״ד4 מקצת היום ככולו ותחילת5 הלילה תהא נמי ככולה לספירה ובתחילת הלילה סליק לה שימור ואין צריך עלות השחר: ח) ולי נראה דמשנה שלימה היא בפרק תינוקת (נדה דף עג.) ושוין ברואה ה] יום י״א וטבלה לערב [ושמשה] שמטמאין משכב ומושב למפרע ומוכח התם דתחילת הלילה לא הוי שימור ונראה לר״ת דכי היכי דלר׳ יוסי תחילת יום הוי שימור ה״נ ראתה בלילה סוף היום דלמחר שאינה רואה עולה לשימור דכך לי סוף היום כתחילת היום ובהכי ניחא לישנא כיון דחזאי בפלגא דיומא ו] אידך פלגא דאותו יום עצמו בסופו הוה ליה שימור וי״ל דודאי בזבה גדולה לא אמר ר׳ יוסי דיום שלישי יהיה ממנין של ז׳ של טהרה דהא בפרק תינוקת (שם ד׳ סט. ושם) קאמר דכותאי יום שפוסקת בו מונה אותו למנין ז׳ והטעם דמלינו דבסוף הספירה מקצת היום ככולו דזב וזבה טובלין ביום הילכך בזבה קטנה ז] דתחילת הספירה6 מקצת היום ככולו אבל בתחילת ספירת זבה גדולה שזקוקה לספור ז׳ אז לא אמרי׳ בתחילת ספירת׳ ז׳ נקיים מקצת היום ככולו: והא דעביד ק״ו (ר״ה דף י.) ומה נדה שאין תחילת יום ח] כסופו7 דטבלה בלילה מהני סוף יום כתחילתו8 דלא בעיא כ״א ט] ז׳ ימים ויום שפוסקת9 בו [שנה] שתחילתו עולה בסופו אינו דין שסופו עולה בתחילתו לימא זבה גדולה תוכיח דתחילת יום כסופו10 דטובלת ביום וסופו לאו כתחילתו11 אלא ודאי רבא לא עביד הקל וחומר אליבא דר׳ יוסי י] ומיהו לפירוש רש״י ניחא דלא מצי למימר זבה תוכיח ט): **ומשני** דחזיא שלשה יומין סמוך לשקיעת החמה דלא הוי שהות דסליק לה למניינא. לפי [שהם] מסובבין בטומאה בתחילת היום ובסופו וליכא בהם שימור כלל וכן יום שלישי טמא בתחילתו והרי שלשה ימים רצופין טמאין דמקצת יום שלישי ככולו ואין בהן שימור בינתים:

הדרן עלך הריני נזיר

מי שאמר הריני נזיר מגלח יום שלשים ואחד. בפרק קמא (לעיל דף ה:) מייתינן ליה ופי׳ רב מתנא ובר פדא כדאית להו: **שיום** ל׳ עולה לו מן המנין. לרב מתנא עולין למנין ימי נזירות דראשון דמדאורייתא ל׳ וכן למנין שני עולה לו מדאורייתא דבעינן שלשים דאורייתא ולבר פדא אין צריך למנות נזירות12 ראשון שכבר נשלם מיום כ״ט ותגלחת ראשונה נעשית ביום ל׳ כדין תורה ודקאמר במתניתין דיום ל׳ עולה לו מן המנין היינו לענין נזירות שני כדי שגם תגלחת שניה תהיה ביום ל׳ שהרי גילח ביום [ששים] חסר אחד: **הריני** נזיר נטמא יום ל׳ סותר הכל. לרב מתנא סותר מן התורה ומביא קרבן טומאה וחוזר ומונה שלשים יום נזירות טהרה ולבר פדא סותר הכל מדרבנן דיום כ״ט נשלם הנזירות וסותר מדרבנן גזירה להיכא דאמר הריני נזיר ל׳ יום ואינו מביא קרבנות נזיר טמא: **רבי** אליעזר אומר אינו סותר אלא שבעה. לבר פדא לא גזרינן ולרב מתנא אליבא דר״א ס״ל מקצת היום ככולו ואפילו נטמא קודם הבאת קרבנותיו ורבנן אית להו דלא אמרי׳ מקצת היום ככולו אלא היכא דהביא קרבנותיו בטהרה ביום ל׳ דילא כאילו הביאם ביום ל׳ ואחד: **הריני** נזיר ל׳ יום נטמא יום ל׳ סותר את הכל. ולא פליג ר״א לרב מתנא דאמר דסתם נזירות ל׳ יום והכא13 מיתורא דלישנא דקאמר ל׳ הוי כאילו אמר שלימים הילכך אפי׳ לר״א דאמר דמקצת היום ככולו סותר הכל (ולבר פדא דלית ליה מקצת היום ככולו) דהכא אמר14 ל׳ הוי ממנין הנזירות כיון שפירש ל׳ יום וא״ת מ״מ אמאי סותר הכל לר״א הא לר״א דריש לקמן בברייתא דהריני נזיר מאה יום ונטמא יום מאה יכול יסתור הכל ת״ל והימים הראשונים יפלו מכלל דאיכא אחרונים וזה אין לו אחרונים וה״נ כי נטמא ביום ל׳ אין לו אחרונים והל״ל דלא יסתור הכל וי״ל דכיון דאמר ל׳ א״כ יום ל׳ הוי יום מלאת ודרשינן וזאת תורת הנזיר ביום מלאת נטמא ביום מלאת תן לו תורת נזיר ולקמן נמי בברייתא גבי נטמא בסוף מאה לא קממעיט להו מוהימים יפלו אלא דאינו סותר כל מאה אבל שלשים יום ודאי סותר כדקתני בסמוך במתני׳ נטמא יום מאה דלר״א סותר שלשים אבל ברישא כי אמר הריני נזיר סתמא דקאמר ר״א אינו סותר אלא שבעה כי נטמא ביום שלשים לבר פדא ניחא משום דמיום כ״ט פסק מנין נזירותו ויום שלשים אינו יום מלאת כיון דלא אמר שלשים בפירוש וגם לת״ק דסותר אינו אלא מדרבנן לבר פדא ולא מייתי קרבן טומאה ולרב מתנא נמי דקאמר מקצת היום ככולו הילכך יום ל׳ אינו יום מלאת דהוי כאילו כלה כל אותו יום [כיון] דעשה מקצת בנזירות אבל בסיפא מחשב כאילו אמר שלימים לרב מתנא לא אמרינן מקצת היום ככולו הילכך הוי שפיר יום שלשים מלאת15 דלכך סותר לר׳ אליעזר מדרשא דזאת תהיה תורת הנזיר

ולתנא

מסורת הש״ס

א) לעיל ה: וש״נ, ב) לעיל ה:, ג) שם, ד) שם ו., ה) גם זה שם, ו) גם זה שם, ז) שם:, ח) נ״ל ולא, ט) [וע״ע תוס׳ פסחים פא. ד״ה א״נ וכו׳ ומש״נ שם על הגליון],

עין משפט נר מצוה

א א מיי׳ פ״ד מהל׳ נזירות הל״א סמג עשין קכו:
ב ב מיי׳ שם הל״ב סמג שם:
ג ג מיי׳ פ״ו שם הל״ג:
ד ד מיי׳ שם הל״ד:

נוסחת הריב״ן

א] מר: ב] בין: ג] היום ככולו א״נ משום דקסבר דמכאן ולהבא היא מטמאה זבה דמתייא קרבן היכי משכחת לה וה״נ מיבעיא לן בכילד צולין דאליבא דר׳ יוסי דאמר דמכאן ולהבא היא מטמאה וזבה גמורה דמתייא קרבן היכי משכחת לה הס״ד והשאר ליתא: ד] כל שלשה גבי הדדי ואב״א דחזאי כל תלתא יומי סמוך לבין השמשות לשקיעת החמה דכי ראתה בשבת בסמוך לשקיעת החמ׳ הויא טמא׳ כל יום ראשון וכן כי ראתה ביום ראשון בסמוך לשקיעת החמה וביום שני בשקיעת החמה הויא לה טמאה כל הלילה וכל היום דהיום הולך אחר הלילה והויא לה זבה גמורה משום דלא הוה לה שהות דטהרה ביני וביני כלל וסלקי לה למניינא דשומרת יום כנגד יום וכ״ן שמענ״ו כא״ן מפ״י המור״ה אבל בכילד צולין במסכת פסחים שמענו דהואיל ובין השמשות ספק יום ספק לילה ואינו יודע אם בין השמשות יום הוא הלכך הואיל וראתה כל בין השמשות בג׳ ימים בין אם אתה אומר שבין השמשות לילה או אתה אומר שהוא יום הוו להו תלתא יומין רצופין שלא היתה לה שעת הטוהר כלל הס״ד והשאר ליתא בכ״י: ה] דבנזירות: ו] דהכא:

הגהות הב״ח

(א) גמ׳ תלתא יומי. נ״ב עיין בנדה דף לג: **(ב)** שם דלא הואי שהות דלהוי סליק ליה למניינא: **(ג)** במשנה מגלח את השניה יום ששים ואם וכו׳ שיום שלשים עולה כצ״ל ותיבת של נמחק: **(ד)** רש״י ד״ה זבה וד״ה והא הד״א: **(ה)** רש״י ד״ה מי שאמר וכו׳ דמוקי לה דנעשה כאומר וכו׳ מתניתין דהכא מפורש בפ״ק כצ״ל ותיבת כגון נמחק:

מוסף רש״י

וא״ל. ר׳ אושעיא לר׳ יוחנן, **ר׳ יוסי קאי כותיך.** דס״ל נמי מכאן ולהבא הוא מטמא, מדפטר לעיל מפסח שני, אלמא קסבר ר׳ אושעיא למפרע דר׳ יוסי מדרבנן קאמר (פסחים פא.). **והא ר׳ יוסי כו׳.** מסקנא דמלתיה הוא ולא משום קשיא מייתי לה (שם). **מכדי קסבר.** גבי שומרת יום, **מקצת היום ככולו.** והאי שנויא דשני׳ לטעמיה הוא דמכאן ולהבא הוא טמא ולמפרע דקאמר מדרבנן שנויא דחיקא הוא (ראמ״ה בשמו).

הדרן עלך הריני נזיר

הגהות מהר״ב רנשבורג

א] רש״י ד״ה והא כיון וכו׳ ור״י מכדי שומרת יום כנגד יום. נ״ב וכוונתו בזו לפר״ת בתוס׳ כאן: ב] בא״ד אבל בכילד צולין במס׳ פסחים שמעינן דמכאן ולהבא. נ״ב ר״ל כיון דבפסחים שם מפורש להדיא דפריך לר״י למאי דסבר מכאן ולהבא וכו׳ א״כ גם כאן הפירוש כן ואין צורך הסתא למ״ש רש״י בד״ה ור״י מכדי וכו׳ שדבריו שם הם רק לפירוש המורה ולכן חזר בו רש״י עכשיו ודו״ק: ג] תוס׳ ד״ה זבה גמורה וכו׳. ואע״פ שלא טבלה בינתיים מכי ראתה ביום י״א וביום י״ג וביום ט״ו. מן תיבת מכי עד ט״ו נמחק. ונ״ב כמו ראתה ביום א׳ וביום ג׳ וביום ה׳ ר״ל תוך אחד עשר יום שבין נדה לנדה ראתה כן עכ״ל א״מ: ד] בא״ד ובדוחק יש לפרש ראתה י״א. ראתה י״א נמחק ונ״ב דאתא למימר ראתה יום א׳ כצ״ל א״מ: ה] בא״ד ושוין ברואה יום. מלת יום נמחק. ונ״ב תוך י״א כצ״ל: ו] בא״ד אידך פלגא דאותו יום עצמו. נ״ב והוא ג״כ כוונת הענין אחר שפירש״י בשם המורה יעו״ש ודו״ק: ז] בא״ד הלכך בזבה קטנה דתחילת וכו׳ כצ״ל: ח] בא״ד ומה נדה שאין תחלת יום עולה בסופו דטבילה כצ״ל: ט] בא״ד דלא בעיי כ״א ז׳. נמחק אות ז׳. ונ״ב ז׳ ימים כצ״ל: י] בא״ד ומיהו לפי׳ רש״י. נ״ב עי׳ על דבריהם בזה באריכות בא״מ:

הגהות התוספות

1. תיבת היא נמחק. 2. בס״א הא. 3. תיבת מכי נמחק וצ״ל דהוי כמו. 4. צ״ל דלמ״ד. 5. צ״ל תחילת. 6. צ״ל דתחילת הספירה היא סוף חשבון אמרינן ביה מקצת היום כו׳. 7. תיבת כסופו נמחק וצ״ל עולה לה בסופה. 8. תיבת כתחילתו נמחק וצ״ל עולה לה בתחילתה. 9. תיבת שפוסקת נמחק וצ״ל שראתה. 10. תיבת כסופו נמחק וצ״ל עולה בסופה. 11. תיבות לאו כתחילתו נמחק וצ״ל אינו עולה בתחילתה. 12. צ״ל למנותו לנזירות. 13. צ״ל הכא. 14. צ״ל הכא דאמר. 15. צ״ל יום מלאת ולכך סותר כו׳.

פי׳ הרא״ש

ור׳ יוסי מכדי קסבר מקצת היום ככולו זבה גמורה היכי משכחת לה. כיון דחזאי בפלגא דיומא סליק לה שימור כשראתה ביום א׳ וביום ב׳ תחלת יום ב׳ הוי שימור ליום ראשון וטהרה מאותה ראיה וכשרואה אח״כ מכאן ולהבא היא מטמא ולא מצטרף בהדיה יום ראשון להיותה זבה: כגון ששפעה ג׳ ימים ולא היה לה טהרה בינתיים לשימור: ואי בעית אימא כגון דחזאי ג׳ יומי סמוך לשקיעת החמה. שהתחילה קצת מבעוד יום וראתה עד הלילה נמצאת בכל יום טמאה תחלתו וסופו ולא סליק לה שיעור: **סליק פירקא**

מי שאמר הריני נזיר מגלח ליום ל״א. לרב מתנא דאמר סתם נזי׳ ל׳ יום הילכך מגלח יום ל״א. ולבר פדא סתם נזי׳ כ״ט יום והיה לו לגלח יום ל׳ אלא כדמפרש לעיל נעשה כאומר שלימים: ואם גלח יום ל׳ יצא לבר פדא ניחא דמדאורייתא

פי׳ הרא״ש (המשך)

דינא הכי לגלח יום ל׳ ולרב מתנא מפ׳ לעיל משום דמקצת היום ככולו. הריני נזיר ל׳ יום אם גילח יום ל׳ לא יצא. אף בר פדא מודה בהא כיון דאמר ל׳ יום דבעי׳ ל׳ יום שלימים: מי שאמר הריני נזיר ונטמא יום ל׳ סותר את הכל. לרב מתנא סותר מן התורה ומביא קרבן טומאה לבר פדא סותר מדרבנן אטו היכא דאמר ל׳ ואינו מביא קרבן טומאה: ור׳ אליעזר אומר אינו סותר אלא ז׳ דלא גזר. ולרב מתנא משום דסבר מקצת היום ככולו. ורבנן לית להו מקצת היום ככולו אלא אחר שהביא קרבנותיו: הריני נזיר ל׳ יום ונטמא יום ל׳ סותר הכל דכיון דאמר ל׳ יום בעי׳ שלימים ולא אמרי׳ מקצת היום ככולו: ר״א אומר אינו סותר אלא ל׳ כדדריש לעיל נטמא ביום מלאת תן לו תורת נזי׳: נטמא יום ק׳ וא׳ סותר ל׳. מדרבנן גזרו שיסתור יום תגלחת אטו יום ק׳ ולא גזרו שיסתור אלא כסתם נזיר. וה״ה א) סתם נזיר שנטמא ביום ל״א הוי כנטמא יום ק״ב שאינו סותר: [ר״א אומר] אינו סותר אלא ז׳ ר״א לטעמי׳ דאפי׳ ביום ל׳ לא גזרי׳:

א) אולי צ״ל וה״ה בנזיר ל׳ יום שנטמא ביום ל״א שסותר את הכל אבל סתם נזיר שנטמא וכו׳